Παναγιώτης Μαυροειδής

Τη θυμόμαστε τη συζήτηση. Είναι διαχρονική: Αφού δε μπορούμε το «καλό», τουλάχιστον να εξασφαλίσουμε το **«μικρότερο κακό».** Έτσι λοιπόν το **«μη χείρον βέλτιστον»** έχει γίνει θλιβερή κοινοτυπία απελπισίας για τον «πολύ κόσμο», αλλά και σημείο αναφοράς για την «ρεαλιστική» αριστερά του «εφικτού», του «τώρα», της «ανακούφισης», της «επιβίωσης», της «τακτικής», της «φάσης», της «συγκυρίας», της «περιόδου», της «στιγμής» και πάει λέγοντας.

Η **αντίθεση φανταστική** και κατασκευασμένη:

Από τη μια, οι αιθεροβάμονες αριστεριστές που θέλουν «τα πάντα και τώρα».

Από την άλλη, οι λογικοί και προσγειωμένοι αριστεροί που διασφαλίζουν τα άμεσα βήματα με κάποιο αργό και χωρίς κινδύνους ρυθμό.

Η ζωή δείχνει άλλα.

- Ο ΣΥΡΙΖΑ πρόσθεσε δύο μνημόνια.
- Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ (και οικολόγων της συμφοράς…), ανέλαβε και την «επιτυχή» υλοποίηση των τεράστιων «ουρών» των δύο προηγούμενων μνημονίων των ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΛΑΟΣ και ΔΗΜΑΡ.
- Οι συντάξεις μειώθηκαν και θα μειωθούν ξανά.
- Η άμεση και έμμεση φορολογία αυξήθηκε, άρα το διαθέσιμο εισόδημα των μισθωτών μειώθηκε.
- Το θεσμικό πλαίσιο για τις απολύσεις έγινε ακόμη πιο ευνοϊκό για τους εργοδότες.
- Η δουλειά με το λεγόμενο Δελτίο Παροχής Υπηρεσιών, δηλαδή χωρίς εργασιακή, μισθολογική, ασφαλιστική και άλλη διασφάλιση, νομιμοποιήθηκε και γενικεύτηκε.
- Οι παλιές ιδιωτικοποιήσεις δρομολογήθηκαν, ενώ οι νέες βάζουν πιο βαθιά το μαχαίρι.

- Οι δαπάνες για υγεία, παιδεία μειώνονται επιπλέον.

Ας μη συνεχίσουμε.

Το λεκτικό φυσικά αλλάζει.

- Η «τρόικα» αντικαταστάθηκε με τους «θεσμούς»
- Τα «ισοδύναμα» με τα «αντίμετρα»
- Το «success story» του Σαμαρά με τη «δίκαιη ανάπτυξη» του Τσίπρα.

Και η επιχείρηση εξαπάτησης και ψευδολογίας καλά κρατεί, με αλλαγή μόνο των κουστουμιών.

Με την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, τα πράγματα δεν είναι «λίγο καλύτερα», αλλά είναι χειρότερα.

Διότι το πρόβλημα δεν ήταν και δεν είναι στο ρυθμό και στην «ποσότητα», αλλά στην **κατεύθυνση**.

Μέσα στο πλαίσιο των μνημονίων, της ευρωζώνης και της ΕΕ, δηλαδή τελικά της κυριαρχίας του νεοφιλελεύθερου δόγματος «ελευθερία στο κεφάλαιο, φτηνή και ευέλικτη εργασία», καμία ουσιαστική βελτίωση στη ζωή των εργαζομένων δε μπορεί να υπάρξει.

Φυσικά, θα υπάρξουν **μέτρα για σούπες και συσσίτια**.

Θα δρομολογούνται όλο και συχνότερα **ρυθμίσεις για απόρους, αστέγους, ανασφάλιστους και ανέργους**.

Αυτά όμως δεν αναιρούν την παραπάνω διαπίστωση, αλλά, αντίθετα, την επιβεβαιώνουν: Τα πράγματα θα γίνονται όλο και χειρότερα. Οι ζώνες της φτώχειας θα πυκνώνουν.

Να μη σταματήσουμε εδώ.

Ας φέρουμε στο νου μας την **νεοδημοκρατική δημαγωγία**:

«Είδατε; Το λέτε και εσείς! Με το ΣΥΡΙΖΑ είναι χειρότερα. Συνεπώς προς τι όλη αυτή η περιπέτεια, οι φρούδες ελπίδες; Μήπως απλά χάσαμε χρόνο από την εφαρμογή της μόνης δυνατής πολιτικής που μπορεί να εφαρμοστεί;»

Μισές αλήθειες, ολόκληρο γιγάντιο ψέμα.

Ας δούμε ολόκληρη την ακολουθία των εικόνων:

Η κυβέρνηση Παπαδήμου, αποδείχτηκε χειρότερη από την κυβέρνηση Γ. Παπανδρέου. Η κυβέρνηση Σαμαρά, χειρότερη από την κυβέρνηση Παπαδήμου. Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ χειρότερη από αυτή των Σαμαρά/Βενιζέλου.

Και η επόμενη κυβέρνηση, είτε είναι της ΝΔ, είτε του ΣΥΡΙΖΑ, είτε άλλης σύνθεσης, θα είναι χειρότερη από τη σημερινή.

Αυτό δεν το ορίζει κάποια μοίρα, αλλά τα αντικειμενικά δεδομένα:

Οι **σιδηροτροχιές** που ορίζουν την **κατεύθυνση** είναι συγκεκριμένες, το ίδιο και η **φορά** κίνησης του τρένου. Ο **μηχανοδηγός** και ο τρόπος οδήγησης παίζουν φυσικά ρόλο, αλλά η μετατόπιση είναι πάντα προς την ίδια κατεύθυνση. Για να μη ξεχνιόμαστε, εμείς είμαστε μέσα στο τρένο της κοινωνικής καθίζησης και εργατικής γενοκτονίας.

Το καλό ή έστω το καλύτερο και όχι το «μικρότερο κακό», προϋποθέτει **σταμάτημα** αυτού του τρένου και **ξήλωμα αυτής της καταστροφικής γραμμής κίνησης**. Στην πολιτική ορολογία αυτό οι συστημικοί κάθε είδους το λένε ...χρεωκοπία. Εμείς το λέμε ανατροπή του σφαγείου κυβερνήσεων, ΕΕ και κεφαλαίου σε βάρος του λαού.

Τη γραμμή και το τρένο κοινωνικής καθίζησης και εργατικής γενοκτονίας δεν τα έφτιαξε ο «θεός», αλλά άνθρωποι στη βάση συγκεκριμένου ταξικού, αστικού, αντιδραστικού σχεδίου.

Με τον ίδιο τρόπο, τα θύματα αυτής της πορείας, δικαιούνται να σχεδιάσουν, να αγωνιστούν και να επιβάλουν ένα **αντίστροφο, ταξικό, εργατικό, δημοκρατικό σχέδιο**, έξω από τα δεσμά του κεφαλαίου και των ευρωφυλάκων.